

Sygn. akt: V U 41/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Agnieszka Grzempa**

Protokolant: Kamila Skorupska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. w Słupsku

sprawy z odwołania I. M. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego K. M. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 15.12.2014 r., numer: (...)2.511.2014

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G.

o ustalenie niepełnosprawności

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 41/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony małoletni I. (...)działający przez **przedstawicielkę ustawową – matkę K. M.** oraz pełnomocnika w osobie adwokata wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. z dnia 15.12.2014 r. Orzeczeniem tym utrzymano w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S., który zaliczył go do osób niepełnosprawnych na okres do 30.11.2016 r.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego podniosła, że syn cierpi na całościowe zaburzenia rozwojowe, tzw. Zespół (...). Matka stara się zapewnić dziecku odpowiedni rozwój i korzysta z częstych wizyt w poradniach, bierze udział w terapiach. Mimo, iż uczęszcza do szkoły wymaga stałej i długotrwałej opieki. Jest sprawny intelektualnie, ale nie potrafi przejść sam przez ulicę, dojechać sam do szkoły czy na rehabilitację. W domu również wymaga nadzoru. Dlatego też, uważa, że orzeczenie organu rentowego jest błędne i winno ulec zmianie w punkcie 7 odnoszącym się do konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Podniósł, że orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania orzeczniczego. Przy orzekaniu uwzględniono ocenę stanu zdrowia wystawioną przez lekarza – przewodniczącego składu orzekającego, jak też przedstawioną dokumentację medyczną. Istniejące schorzenia tj. Zespół (...) w obecnym stanie prawnym zaliczają do osób niepełnosprawnych, a tym samym kwalifikują do otrzymania zasiłku pielęgnacyjnego. (...) ustalił, że małoletni

nie wymaga stałej opieki i pomocy opiekuna w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a jedynie stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. M. w dniu 6 października 2015 r. skończył 8 lat.

bezsporne

W I. M. stwierdzono Zespół (...).

Znajduje się pod opieką (...) Centrum (...), Poradni P.P.. Uczęszczał na zajęcia terapii sensorycznej. Uczęszcza do szkoły podstawowej z oddziałami integracyjnymi.

bezsporne oraz ***dowód:*** dokumentacja (k. 8-38 oraz w aktach (...))

I. M. jest zdolny do samoobsługi, samodzielnie się przemieszcza, sam spożywa posiłki, ubiera się sam. Jest sprawny ruchowo i manualnie. Nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Zachodzi konieczność stałego współdziałania opiekuna na co dzień w procesie leczenia, edukacji i rehabilitacji.

dowód: opinia biegłych sądowych z zakresu psychologii, psychiatrii, neurologii (k. 56-57, 70-71).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie I. M. nie jest uzasadnione i jako takie podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie przedstawicielka ustawowa ubezpieczonego domagała się zmiany orzeczenia w pkt 7 z uwagi na występujący u niego Zespół (...).

(...) podniósł, że rozstrzygając sprawę wziął pod uwagę ocenę lekarzy, jak też przedstawioną dokumentację medyczną. Wskazał, iż ubezpieczony nie wymaga konieczności zapewnienia całkowitej opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a jedynie stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Kluczowym zatem w przedmiotowej sprawie była ocena zasadności orzeczenia o niepełnosprawności Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w G..

Na gruncie przedmiotowej sprawy zastosowanie znajduje Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1997, Nr 123, poz. 776).

W myśl art. 4a. ust. 1 tej Ustawy osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Stany chorobowe, które uzasadniają konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku zostały wymienione w § 2 rozporządzenia z 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia. Zdaniem Sadu w stanie zdrowia małoletniego nie doszło do naruszenia sprawności fizycznej lub psychicznej o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, który uzasadniałby konieczność zapewnienia całkowitej pomocy lub opieki w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w stopniu przewyższającym wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu

uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Na okoliczność ustalenia stanu zdrowia dziecka wydane zostały w sprawie opinie przez biegłych sądowych. Z opinii tych wynika, iż chłopiec jest w pełni samodzielny i nie wymaga znacznie większego nadzoru niż inni rówieśnicy.

Opinie sądowo – lekarskie sporządzone zostały przez biegłych w oparciu o dokumentację medyczną znajdującą się w aktach oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego.

W uznaniu Sądu opinie pisemne sporządzone na potrzeby niniejszej sprawy zasługują na miano miarodajnych. Opinie biegłych sądowych zostały opracowane po zapoznaniu się przez biegłych z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, po badaniu ubezpieczonego i sporządzeniu wywiadu lekarskiego, zawierają jasne i logiczne wnioski. Sąd mając przy tym na uwadze merytoryczne przygotowanie biegłych i ich wieloletnie doświadczenie zawodowe nie znalazł podstaw do podważania treści opinii, dających jasną podstawę do rozstrzygnięcia odwołania.

Z opiniami nie zgodził się pełnomocnik wnioskodawczyni, jednak nie wniósł zastrzeżeń merytorycznych. Sąd nie uznał za celowe przesłuchanie świadka lekarza leczącego małoletniego z uwagi na to, że stosunek lekarza prowadzącego ma zazwyczaj charakter subiektywny a Sąd uzyskał wystarczającą wiedzę o stanie zdrowia dziecka z opinii biegłych sądowych o specjalności neurolog, psychiatra i psycholog.

Małoletni I. M. nie spełnia kryteriów wskazań w pkt 7, tj. konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W oparciu o powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 oddalił odwołanie, o czym orzeczono w sentencji wyroku.